

Vršovice 18.4.2010

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti a přátelé, vítám vás na našich bohoslužbách ujištěním, že Pán Bůh je tu s námi a nabízí nám poznání svojí milosti ve slovu, písních i společenství svého stolu.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku. Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí. Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své. Ž 23,1-3

Píseň: Ž42 Jako jelen mučen žízní

Modlitba: Pane Bože, náš Otče, dnes k Tobě přicházíme plní radosti, těšíme se z toho, že tu můžeme být spolu, že tu můžeme být s Tebou, radujeme se z narození Anežky Radové. A zároveň je nám žalmista velice blízký ve své úzkosti - jsme sevřeni zprávami o neštěstí, které vyděsilo celé Polsko i okolní svět.

Pane, vyznáváme Ti svůj smutek, vyznáváme svoji bezmoc tváří v tvář lidské bolesti. A chceme moc poděkovat, že s tím vším smíme přijít za Tebou. Že se před Tebou smíme ztišit, naslouchat Tvému Slovu a věřit, že v něm promlouváš k lidem plným radosti i bolesti, že v něm promlouváš i k nám a vedeš si nás po své cestě. Vidíme, že to není cesta vždy snadná, ale těšíme se z toho, že po ní smíme jít.

A chceme moc poděkovat, že nás i dnes zveš ke svému stolu, abys nás povzbudil a posilnil, abychom se dokázali radovat s radujícími a plakat s plačícími a nepadnout pod tíhou života. Amen.

Slovo dětem: kocour Modroočko

Píseň ze Svítá: S17 Bojujte

Čtení: J 21,1-14

Píseň: S327 De profundis

Text: Fp 3,7-14

Haleluja. Vykoupení poslav lidu svému, přikázal na věky smlouvu svou; svaté a hrozné jest jméno jeho. Haleluja. Ž 111,9

Na tuto neděli, 2. neděli po Velikonocích, připadá přečtený text z Janova evangelia. Spolu s textem apoštola Pavla z epištoly do Filip před námi otevírá pohled do budoucnosti. Otevírá naději ve chvílích, kdy jsme sevřeni úzkostí z tragédie leteckého neštěstí, při kterém vedle zástupců

Polského státu zahynuli mnozí pozůstalí brutálně zavražděných Poláků v Katyni. Lidé, kteří prožili desetiletí čekáním na informace, co se s jejich blízkými stalo a letěli uctít památku svých blízkých.

A my žijeme dál. Pohlcují nás naše každodenní starosti, musíme chodit do práce, radujeme se z narození miminek. Žít dál budou muset i ti, kteří si to dnes pro zármutek neumí představit. Víme, že to jinak nejde, ale tváří v tvář vši té bolesti okolo nás nás trápí, že neumíme tuto budoucnost otevřít, najít v ní naději. „Šimon Petr jim řekl: ‘Jdu lovit ryby.’ Odpověděli mu: ‘I my půjdeme s tebou.’” To není rezignace, to je prostě realita. A do této reality přichází Ježíš. Všimněme si, jak vypravěč celý svůj příběh rámuje tímto základním faktem - „Ježíš se opět zjevil”. Slyšíme to v 1. verši i v tom 14. Ježíš přichází do našich všedních dnů ve kterých se vyrovnáváme s událostmi kolem nás, ve kterých myslíme na lidi, kterým nemůžeme pomoci, a ptá se: „Děti, nemáte něco k jídlu?” Učedníci odpověděli a my odpovídáme - „Nemáme”.

Při četbě textu epištoly do Filip jsem si znovu uvědomil, jak základní je to otázka i odpověď na ni. Jakoby příběh z Janova evangelia byl rozvyprávěním Pavlova vyznání, že všechno, co měl, odepsal jako ztrátu. A bylo toho hodně, na čem mohl apoštol stavět, co bylo pro něj důležité. Dědictví po předcích, které přijal ve víře, osobní horlivost a určitě i úspěchy - a my bychom za sebe mohli přidat další položky tohoto seznamu. Věci, skutečnosti, které jsou pro nás důležité.

Zranitelnost a konečnost lidských úspěchu a nadějí jsme prožili o Velikonocích a velice tvrdě nám ji připomněla i tragédie ve Smolensku. „Děti, nemáte něco k jídlu?” „Nemáme.” Stojíme tu s prázdnýma rukama.

Ale příběh nekončí - ani rezignací, ani apatií a lhostejností. To je něco, co nás uprostřed osobní slabosti, bolesti a selhání na dnešním textu uchvacuje. Co nás zároveň naplňuje veděčností v setkání se svědectvím o vzkříšení. A tím důvodem je přítomnost Vzkříšeného. Najednou i to naše snažení všedního dne v tomto světě dostává nový rozměr, Vzkříšený mu nabízí budoucnost.

To prožil apoštol Pavel na své cestě do Damašku - najednou se mu otevřel nový rozměr života - pro něho samotného i pro druhé. Budoucnost takového rozměru, že si to neuměl dříve ani představit. Budoucnost pro každého - kdo jí spojí s Kristem. To nebylo omezení - vždyť tváří v tvář Ježíšovu životnímu svědectví to jednoznačně smíme vnímat jako otevření bran Boží milosti pro každého člověka. To se skrývá za Pavlovou představou

ospravedlnění z víry.

Ježíš přichází bez jakékoliv podmínky, bez jakékoliv zásluhy člověka, vstupuje na loď a nabízí nový pohled, nová řešení, nové možnosti.

V této chvíli nastává stříh. Pavel to říká zřetelně: „A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno.“ Poznal Ježíše, setkal se s tím, co Ježíš přinesl. Ale to, o čem Pavel mluví, je až racionální zhodnocení situace, až jakési vážení. A došel k závěru, že co bylo odepíše a svoji přítomnost a budoucnost spojí se Vzkříšeným. Chcete-li - překopal žebříček svých hodnot. Zřetelně vidíme, že tu před sebou nemáme absenci lidské vůle, lidského rozhodnutí. Jakoby nám Jan tato Pavlova slova vymaloval. Petr uslyšel, že se objevil na jejich lodi Pán. Že to Pán vstoupil s plnou autoritou do jejich života. Bylo mu to řečeno - zcela prozaicky. Ale to, co je tu ústřední, to je Petrovo rozhodnutí. Tato zpráva ho uvedla do pohybu. Zdá se, že nelogicky, trochu bláznivě, ale o to zřetelněji vidíme, že pro Petra slova „To je Pán“ znamenala změnu života.

Ale ani tady příběhy nekončí. Kdyby ano, bylo by to pro nás smutné. Kdyby biblická svědectví byla o tom - „poznali jsme Vzkříšeného, všechno se změnilo a my už žijeme v jiném světě“, stáli bychom tu dnes se svojí účastí se smutkem nad konkrétním neštěstím ve Smolensku, ale i se vším, co si s sebou neseme svými dny, zcela bezmocní. Vždyť bychom to měli mít nějak všechno srovnané, měli bychom vědět - a přitom jsme stále znovu zaskočení a rozbolavějí lidskou bolestí.

Ale biblické svědectví tu nekončí. Ani Pavlův příběh nekončí - jakkoliv jeho setkání se Vzkříšeným mělo tak masivní podobu. „Nemyslím, že bych již byl u cíle a nebo již dosáhl dokonalosti. Běžím však, abych se jí zmocnil, protože mě se zmocnil Kristus Ježíš.“ Pavel se namáhá, znovu a znovu konfrontuje svoji nadějive víře s realitou světa kolem sebe. A vyznává, že tato naděje má budoucnost, protože je založená na skutečnosti přítomnosti Ježíše Krista. „Zmocnil se mě Kristus Ježíš.“

A tak i my se smíme odvážit pokračovat v cestě, jakkoliv nás mnohé věci bolí, jakkoliv často hledáme slova povzbuzení a útěchy pro druhé. Smí pokračovat i ti, pro které je to v těchto dnech nepředstavitelné. Vždyť dnes smíme prožít skutečnost, o které mluvil Pavel a kterou tak krásně vykreslil evangelista Jan. Vystupujeme z lodi po mnohé námaze, po mnohé starosti a na břehu nás čeká Ježíš a zve nás ke své hostině. On nabízí posilu, vede do budoucnosti všechny, každého, kdo tuto nabídku přijme.

Ty, kteří dnes pláčí při vzpomínce na oběti letecké katastrofy ve Smolensku, všechny ty, kteří žijí uprostřed nenávisti a násilí, i každého z nás v tomto našem společenství. Amen.

Píseň: S286 Rok za rokem

Vyznání vin: Pane Bože, přicházíme, abychom před Tebou vyznali, jak moc jsme slabí. Jak moc tápeme při hledání orientace ve světě kolem nás, jak moc hledáme ukotvení svého života. A jak neumíme spolu s apoštolem Pavlem odhodit své jistoty jako přítěž a přijmout Ježíše Krista, toho Vzkříšeného, jako jedinou jistotu svých životů.

A tak tu dnes před Tebou stojíme, děkujeme, že nás zveš ke svému stolu a chceme Ti odevzdat všechno, co nás tíží.

Chceme před Tebou vyznat, že nejsme lepší než lidé kolem nás. Že často svou skepsí zastíráme výhled k Tvé naději. Kdo takto poznáváte svou vinu, vyznejte to hlasitým: Vyznávám.

Vyznáváme všechno to, co jsme zavinili a nevíme si s tím rady, všechna slova, která neměla zaznít, všechny chvíle, ve kterých jsme neobstáli, svou netrpělivost a svou lhostejnost. Kdo takto poznáváte svou vinu, vyznejte to hlasitým: Vyznávám.

Pane, z evangelia Tě ve svědectví Ježíše Krista poznáváme jako milosrdného, který se slitovává a odpouští, nepohoršuje se, ale přijímá. Proto věříme, že také my máme v Tobě a u Tebe naději a odpuštění a budoucnost. Kdo takto věříte vyznejte to hlasitým: Věřím.

Protože Ty jsi odpustil nám a nabízíš společenství s Tebou i s lidmi, také já odpouštím všem, kdo se proti mně jakkoli provinili a prosím o odpuštění každého, komu jsem ublížil sám.

Kdo jste takto ochotni ke smíření, vyznejte to hlasitým: Odpouštím.

Slovo milosti: Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, Stvořitel končin země, není zemdlený, není unavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Iz 40,28n

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 682 Dnes k svému stolu zve nás Pán

Modlitba: Vzdáváme Ti díky, věrný Otče plný lásky,
že jsi nám dal svého Syna Ježíše,
našeho Pána a bratra.

Jeho láska se projevila na chudých a nemocných,
na nepatrných a hříšných,
na nešťastných a plných bolesti.

Nezůstal lhostejný k žádné tísní.

Jeho život a poselství nám dosvědčují,
že jsi Bůh, který se stará o lidi
jako otec o své děti.

Proto Tě chválíme a oslavujeme,
vydáváme svědectví o Tvé dobrotě a věrnosti
a s anděly i všemi svatými
zpíváme píseň o Tvé slávě:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí budete, na mou památku. Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl

ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň

308

460

Pozvání: Hospodin řekl svému lidu: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. Otevři svá ústa, naplním je. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. I my se smíme nyní odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Ef 2,4-5

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Římanům 5:5n

Nechť Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem. 1Te 3,12

Píseň: 510 Ó Pane můj, pokoj ať Tvůj

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Slovo povzbuzení: Neboj se, říká Hospodin, vždyť já jsem s Tebou, nerozhlížeš se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomocí ti budu, budu tě podírat pravicí své spravedlnosti. Iz 41,10

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Fp.4,7

Píseň: 166 Pán Bůh je přítomen